



Cinc poemes inèdits de Narcís Comadira

TOT VOLANT

Flonjo cervell immens,
selva blanca
de l'estesa dels núvols.
El sol daura,
esbiaixat, les tofes de cotó.
Volem cap a ponent, després, al nord.
Entre clapes, a baix, a vegades es veuen
la cinta d'una costa, un riu, camps i poblets.
De cop, l'avió s'alça, i, només, el cel blau,
dur i tallant com una idea clara.
Hi ha un sobresalt.
L'aire és menys dens? Anem a batzegades,
trotant com un cavall.
Però torna la pau,
el lliscar del dofi, el planejar de l'àliga.
Ara girem. Al fons, una ciutat
apareix poderosa.
Baixem. Som una mosca
de dret cap a la gola
de la gran flor carnívora.

DESEMBRE

El vent estén les banderes
sobre el gris del cel adust.
Foc fred de símbols innocus
aquesta tarda d'hivern.

A l'horitzó, les muntanyes
blavisses s'alcen distants.
La plana crema, agitada,
els desficiis de l'absurd.

Els rius baixen bruts, les cases
s'escrostonen lentament.
La nit anuncia, esquerpa,
la dansa del desconsol.

Les geleres s'esllavissen,
els penyals cruixen d'enuig.
Obstinats, homes i dones
busquen escalfor animal.

FEBRER

Un núvol s'esfilagarsa,
lletós en el blau del cel.
L'aire és fi. Les argelagues
crepiten, folles de groc.

Una fumera s'aixeca,
mandrosa, del fons del rec.
Algú crema fullaraca
i esquinçalls d'afany difunt.

Poden els tells que ombrejaven
el trafegueig del desig.
És migdia. El sol escalfa
els plecs del penediment.

Vindrà la tarda, i el vespre
portarà el seu desconcert.
Ditades fosques de cendra
enterboliran la nit.

EN TREN

Fràgil, petita
felicitat del tren;
terres que passen:
horts ordenats,
turons amb feixes,
campes de gra i en guaret,
rengleres de pollancre
davant del teló blau de les muntanyes.

Ara ve un riu
emperesit en les seves mancances,
tèrbol mirall, entre sorrals,
per núvols estentissos,
grisos i estèrils.

Darrere el vidre,
protegit,
llisco pel meu país i pel seu temps;
m'embardisso d'afectes per no veure
la immarcessible absurditat de tot.

PASTORAL

Pluja de juny, espessa
com una maledicció,
cau des del cel de plom
sobre el mar dels bladars
ja a punt de sega.
Després, la terra
fumeja de vapors i de bromes.
Entremig del fullatge,
coàguls de cireres, nispros turgents,
pèl moixí d'albercocs.
Regalimen els marges, es passegen
lents caragols entre l'herba que brilla.
Sobre la crosta d'aquest planeta vell,
les formigues, menudes, sobreviuen, atentes.